



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: **Tomáš H.**, bytem xxx, zastoupen Mgr. Janou Hladíkovou, advokátkou se sídlem Pardubice, 17.listopadu 623, proti žalovanému: **generální ředitel Vězeňské služby České republiky**, se sídlem Praha 4, Soudní č. 1672/1a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.9.2007, č.j. 55/404/2007-50/215,

t a k t o :

I. Rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 27.9.2007, č.j. 55/404/2007-50/215, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13.138,- Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Jany Hladíkové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ve věcech služebního poměru ze dne 27.9.2007, č.j. 55/404/2007-50/215 (dále též napadené rozhodnutí), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Věznice Pardubice ve věcech služebního poměru ze dne 15.6.2007, č.j. Ú-5-Př/2007/21-7, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí náhrad podle § 101 písm. a), b), c) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 361/2003 Sb.), a toto rozhodnutí potvrzeno. Současně se zrušením napadeného rozhodnutí se žalobce domáhal i zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že za nesporné mezi účastníky považuje skutečnost, že dne 4.4.2004 došlo k jeho služebnímu úrazu, který byl následně odškodněn v souladu s rozhodnutím o náhradě škody na zdraví, a dále skutečnost, že dne 19.10.2006 došlo k jeho

operaci v nemocnici v Chrudimi a následně od 19.10.2006 do 28.2.2007 byl neschopen služby po dobu 133 kalendářních dnů. Rozpor mezi účastníky dle názoru žalobce spočívá v otázce právní, a to, zda byl žalobce povinen sám prokazovat příčinnou souvislost mezi vzniklým služebním úrazem a následnou operací nebo zda se jedná o povinnost uloženou služebním zákonem správnímu orgánu.

Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť jak žalovaný, tak služební funkcionář prvního stupně postupovali v rozporu s ustanovením § 180 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., podle kterého je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. V této souvislosti poukázal na to, že předložil posudek o bolestném, resp. jeho opravenou verzi od svého lékaře MUDr. K., ze kterého je zcela zřejmé, že operace proběhla právě v důsledku úrazu z 4.4.2004. Komise pro odškodňování pracovních a služebních úrazů však ve svém sdělení ze dne 6.4.2007 došla k tomu, že z předloženého posudku není zřejmé, že se jedná o následnou léčbu zdravotního stavu způsobeného předchozím služebním úrazem v roce 2004. Doporučila přizvat soudního znalce, který zpracuje lékařský znalecký posudek, a v případě, že vyústí v závěr, že provedená operace a následná pracovní neschopnost byla v přímé souvislosti se služebním úrazem, bude na základě jeho bodového ohodnocení provedena náhrada za poškozené zdraví. Tento závěr komise však nebyl žalovaným respektován a žádost žalobce byla zamítnuta bez toho, aniž by znalecký posudek byl zpracován. Žalovaným byl vyžádán pouze posudek posudkového lékaře nemocnice Chrudim, kde byla prováděna operace, dle názoru žalovaného však zpráva posudkovým lékařem podaná nesplňovala kritéria vyhlášky č. 440/2001 Sb. S ohledem na to komise doporučila prvostupňovému služebnímu funkcionáři zamítnutí náhrady škody na zdraví žalobce vzhledem k neprokázání jeho nároku. Žalobce dále poukázal na to, že lékař Věznice Pardubice měl k dispozici lékařské záznamy od jeho praktického lékaře MUDr. K. i zprávu z nemocnice Chrudim, která je součástí jeho zdravotní dokumentace. Dále zdůraznil, že i z jeho odvolání vyplývá, že dále mohl svá tvrzení doložit i dalšími zprávami obvodního, odborného i posudkového lékaře. Poukázal na to, že má k dispozici i posudek o ztížení společenského uplatnění ze dne 9.11.2007, ze kterého jasně vyplývá, že operace byla následkem jeho služebního úrazu.

Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné rovněž z důvodu nesprávného právního posouzení věci, jelikož žalovaný porušil svoji povinnost aplikovat platný a účinný zákon. V této souvislosti poukázal na to, že žalovaný i služební funkcionář prvního stupně nepostupovali v souladu se služebním zákonem (§ 180 odst. 1) a žádost žalobce byla zamítnuta s poukazem na skutečnost, že v souladu s interním předpisem neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání příčinné souvislosti. V této souvislosti žalobce poukázal na skutečnost, že podle článku 95 odst. 1 Ústavy České republiky je při rozhodování soud vázán toliko zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu, je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou. Zdůraznil, že tedy není vázán ani podzákonnými ani interními předpisy. Rovněž v případě, že je podzákonný, zde interní, předpis generálního ředitele Vězeňské služby České republiky v rozporu s právním předpisem vyšší právní síly, zde se zákonem – služební zákon - je třeba postupovat v souladu se zákonem a nikoli v souladu s interním předpisem jako podzákonnou právní normou.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření k obsahu podané žaloby ze dne 11.3.2008 navrhl její zamítnutí. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že dne 4.4.2004 žalobce vykonával službu dozorce na ubytovně odsouzených ve Věznici

v Pardubicích, při chůzi po chodbě špatně došlápl a způsobil si podvrtnutí kolene levé dolní končetiny. Žádný svědek nebyl úrazu přítomen a úraz nahlásil přímému nadřízenému. S tímto pracovním úrazem byl neschopen služby od 5.4. do 1.5.2004, tj. 27 dnů. Byl sepsán záznam o úrazu, úraz byl odškodněn dle rozhodnutí o náhradě škody na zdraví. Podle posudku o bolestném vystaveném MUDr. Václavem K. bylo žalobci přiznáno bolestné v celkové výši 4.800,- Kč. Dále žalobce obdržel náhradu za ztrátu na služebním příjmu ve výši 2.635,- Kč a za vystavení posudku o bolestném ve výši 300,- Kč. Od 19.10.2006 byl žalobce v pracovní neschopnosti s tím, že uvedeného dne se podrobil operaci na chirurgickém oddělení Okresní nemocnice v Chrudimi. Neschopen služby byl do 28.2.2007, tj. 133 kalendářních dnů. Dne 27.3.2007 předložil žalobce komisi pro odškodňování služebních úrazů posudek o bolestném vystavený MUDr. K.. Žalovaný dále uvedl, že nevyvrací, že k pracovnímu úrazu dne 4.4.2004 došlo, že sám měl snahu získat další odborné posudky od nezávislého znalce z oboru ortopedie. Z tohoto důvodu byl u Okresního soudu v Pardubicích vybrán znalec MUDr. Lubomír Trtík z oboru ortopedie z nemocnice Havlíčkův Brod. Tento znalec však sdělil, že je zaneprázdněn a doporučil obrátit se s požadavkem o vystavení lékařského posudku na posudkového lékaře zdravotnického zařízení v nemocnici, kde byla operace prováděna. Z tohoto důvodu žádal žalovaný oddělení ortopedie Okresní nemocnice v Chrudimi o zpracování lékařského posudku. Na jeho žádost byla vyhotovena zpráva o zdravotním stavu žalovaného dne 3.5.2007 MUDr. J. V., z jejíhož závěru vyplývá, že náhrada předního zkříženého vazů žalobci byla provedena dne 19.10.2006 pro stav po ruptuře LCA staršího data. Nelze vyloučit, že pacient prodělal dne 4.4.2004 tento úraz. Procentuální vyjádření nelze provést. Trvalé následky lze očekávat ve smyslu menší stability kolenního kloubu a jeho následnými degenerativními změnami. Žalovaný dále uvedl, že na základě žádosti personálního odboru Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR byla oslovena Ústřední lékařská komise Vězeňské služby ČR, aby rozhodla, zda lze uznat přímou souvislost mezi pracovním úrazem žalobce ze dne 4.4.2004 a následnou operací ze dne 19.10.2006. Ze závěru zprávy Ústřední lékařské komise Vězeňské služby České republiky vyplynulo, že nelze dát v této věci jednoznačné stanovisko. Vyplývá z něho, že v mezidobí mezi úrazem ze dne 4.4.2004 a operací ze dne 19.10.2006 žalobce při periodických preventivních prohlídkách neudával žádné výrazné subjektivní potíže s levým kolenním kloubem, hrál nohejbal (dne 10.9.2004 při hře upadl a pohmoždil si oblast bederní páteře) – nelze tudíž jednoznačně vyloučit, že při této činnosti nedošlo v uvedeném mezidobí k novému poranění levého kolenního kloubu s tím, že jednoznačnou odpověď by musel dát soudní znalec z oboru zdravotnictví, odvětví ortopedie, traumatologie. V této souvislosti žalovaný navrhl, aby soud před rozhodnutím ve věci přizval znalce z oboru zdravotnictví, odvětví ortopedie – traumatologie.

Žalobce využil svého práva a k vyjádření žalovaného podal dne 7.4.2008 repliku, v níž setrval na svém stanovisku. K dostupným zdravotním materiálům žalobce uvedl, že určité zprávy považuje pro toto řízení za nadbytečné a ze strany žalovaného za zavádějící. Zdůraznil, že se jedná o úraz levého kolene, které bylo následně operováno, nikoli o koleno pravé. Ke zprávě traumatologické ambulance nemocnice Pardubice ze dne 17.9.2004 uvedl, že se týká pouze naražení L páteře, jejíž bolestivost žalobce uváděl, ale opět se zde nejedná o problém s levým kolenem, které mělo být posuzováno z důvodu příčinné souvislosti úrazu a následné operace. Zdůraznil, že stěží lze přijmout tvrzení žalovaného, že si žalobce kromě naražené pánve mohl přivodit i úraz samotného levého kolene, když při ošetření na žádné takové bolesti neupozorňoval, ani je neuváděl. Z tohoto důvodu považuje žalobce taková tvrzení za účelová a spekulativní. V této souvislosti poukázal, že na tuto otázku mohl odpovědět znalec. V rozporu se zásadou materiální pravdy si však žalovaný znalecký posudek neobstaral. V této souvislosti uvedl, že pokud by tento důkaz prováděl soud, nahrazoval by

nepřiměřeně vadná zjištění skutkového stavu správním orgánem. Žalobce konečně uvedl, že se nezakládá na pravdě tvrzení, že si nestěžoval na problémy s levým kolenem, což vyplývá mj. i ze zprávy při periodické prohlídce dne 6.6.2006. Od doby služebního úrazu dne 4.4.2004 měl žalobce opakující se problémy, kdy lékaři ani po opakovaných vyšetřeních nic nezjistili, až následně, když se žalobce podrobil tzv. magnetické rezonanci, bylo zjištěno, že má přetrhané vazy a šlachy v levém koleně. V nemocnici Pardubice bylo sděleno, že operace není potřebná, poté, co neustále přetrvávaly problémy, na doporučení navštívil MUDr. V., který sdělil, že operace je nutná.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 23.3.2010 zástupkyně žalobce s odkazem na důvody uvedené v žalobě zdůraznila, že v daném případě nebylo povinností žalobce prokazovat souvislost mezi úrazem, ke kterému došlo v roce 2004, a následnou operací. Naopak bylo povinností příslušného služebního funkcionáře zjistit skutkový stav tak, aby zde neexistovaly důvodné pochybnosti, tak jak je stanoveno v § 180 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. Dále uvedla, že předpis generálního ředitele, na který se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolává, je v rozporu s tímto zákonem a nemohlo být k němu vůbec přihlédnuto. Zdůraznila, že má za to, že žalovaný věc posoudil nesprávně a že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se služebním zákonem. Z těchto důvodů navrhla, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Zástupkyně žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě uvedla, že má za to, že v daném případě nebyl porušen § 180 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. Zdůraznila, že žalovaný vycházel z vyjádření Ústřední lékařské posudkové komise Vězeňské služby ze dne 21.8.2007, ve kterém tento orgán uvedl, že nelze zjistit jednoznačně a prokázat souvislost mezi pracovním úrazem, který žalobce v roce 2004 utrpěl, a mezi operací levého kolene, ke které došlo 19.10.2006. Pokud se jedná o argumentaci ohledně nařízení generálního ředitele Vězeňské služby ČR č. 28/2003, ponechala rozhodnutí v této otázce na úvaze soudu.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplývá, že rozhodnutím ředitele Věznice Pardubice o náhradě škody na zdraví ze dne 22.10.2004, č.j. Ú-6-P/2004-21/Všeob/7, byl odškodněn služební úraz žalobce, který utrpěl dne 4.4.2004. Podle posudku o bolestném vystaveném MUDr. Václavem K. dne 3.5.2004 bylo žalobci přiznáno bolestné ve výši 4.800,- Kč, dále náhrada za ztrátu na služebním příjmu ve výši 2.635,- Kč a za vystavení posudku o bolestném částka 300,- Kč. Celková výše odškodnění tedy činila částku 7.535,- Kč. Dne 19.10.2006 se žalobce na chirurgickém oddělení Okresní nemocnice v Chrudimi podrobil operaci levého kolenního kloubu. Neschopen služby byl od 19.10.2006 do 18.2.2007. Dne 27.3.2007 předložil žalobce komisi pro odškodňování služebních úrazů posudek o bolestném vypracovaný MUDr. Václavem K.. Vzhledem k nejasnostem v tomto posudku byl žalobce prvostupňovým služebním funkcionářem dne 6.4.2007 písemně informován, že náhrada za poškozené zdraví nebude v současné době poskytnuta a řízení bude znovu pokračovat po obdržení znaleckého posudku, o čemž bude tajemníkem komise informován. Ze správního spisu dále vyplývá, že se prvostupňový služební funkcionář snažil kontaktovat znalce z oboru ortopedie MUDr. Lubomíra Trtíka, který sdělil, že je zaneprázdněn, a doporučil vyžádat si stanovisko posudkového lékaře zdravotnického zařízení, ve kterém byla operace prováděna. Dne 23.4.2007 požádal prvostupňový služební funkcionář oddělení ortopedie Okresní nemocnice v Chrudimi o zpracování lékařského posudku. Dne 3.5.2007 byla na tuto žádost vyhotovena MUDr. J. V., lékařem chirurgického oddělení nemocnice Chrudim, zpráva o zdravotním stavu

žalobce, ve které na dotaz, zda byla operace kolene LDK dne 19.10.2006 v příčinné souvislosti s úrazem ze dne 4.4.2004 a v kladném případě proč a z kolika procent, bylo uvedeno, že náhrada předního zkříženého vazů žalobce byla provedena dne 19.10.2006 pro stav po ruptuře LCA staršího data. Nelze vyloučit, že pacient prodělal dne 4.4.2004 tento úraz. Procentuální vyjádření nelze provést. Na dotaz, zda lze očekávat trvalé následky v souvislosti s úrazem ze dne 4.4.2004 a případně jaké, bylo uvedeno, že trvalé následky lze očekávat ve smyslu menší stability kolenního kloubu s následnými degenerativními změnami kolenního kloubu.

Rozhodnutím ředitele Věznice Pardubice ve věcech služebního poměru ze dne 15.6.2007, č.j. Ú-5-Př/2007/21-7, byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí náhrad podle § 101 písm. a), b), c) zákona č. 361/2003 Sb. V odůvodnění prvostupňový služební funkcionář uvedl, že žalobce předložil dne 27.3.2007 posudek o bolestném s tím, že požaduje náhradu škody na zdraví dle § 101 písm. a), b), c) uvedeného zákona, neboť se podrobil operaci kolene LDK, v důsledku čehož byl neschopen služby v době od 19.10.2006 do 28.2.2007. Dle tvrzení žalobce byla tato operace v přímé souvislosti se služebním úrazem, který se mu stal při výkonu služby dne 4.4.2004. Vzhledem k tomu, že žalobce neprokázal příčinnou souvislost mezi služebním úrazem z 4.4.2004 a operací ze dne 19.10.2006 posudkem lékaře ve smyslu § 8 vyhlášky č. 440/2001 Sb., nezbylo než jeho žádost o odškodnění škody na zdraví související se služebním úrazem zamítnout.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 28.6.2007 odvolání, ve kterém namítl, že operace provedená dne 19.10.2006 a následná pracovní neschopnost je v přímé příčinné souvislosti s pracovním úrazem, který se mu stal při výkonu služby dne 4.4.2004, že toto své tvrzení může doložit jak záznamem o pracovním úrazu, tak i lékařskými zprávami obvodního, odborného i posudkového lékaře. Toto své odvolání žalobce doplnil podáním ze dne 20.7.2007, ke kterému přiložil záznam o úrazu ze dne 4.4.2004, legitimaci práce neschopného z důvodu úrazu při výkonu zaměstnání, prozatímní propouštěcí zprávu nemocnice Chrudim ze dne 22.10.2006, žádost o opravu posudku o bolestném ze dne 12.7.2007 adresovanou MUDr. K., posudek o bolestném ze dne 20.7.2007 vystavený MUDr. K., potvrzení tohoto lékaře ze dne 13.7.2007 a doklad o uhrazení uvedené lékařské zprávy.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 27.9.2007, č.j. 55/404/2007-50/215, kterým odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí ředitele Věznice Pardubice ve věcech služebního poměru č.j. Ú-5-Př/2007/21-7 ze dne 15.6.2007 potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí shrnul průběh řízení a dále uvedl, že po přezkoumání a vyhodnocení předložených písemných podkladů neshledal ve výroku prvostupňového rozhodnutí ani v jeho odůvodnění nedostatky. Konstatoval, že žalobce doplnil své odvolání, ke kterému přiložil přílohy, a to nový posudek o bolestném zpracovaný MUDr. K. a datovaný 20.7.2007 a dále lékařské zprávy chirurgického oddělení nemocnice Chrudim a soukromého praktického lékaře MUDr. K.. Dále uvedl, že o odborné posouzení stávajících a doplňujících písemných materiálů byl požádán odbor zdravotnické služby Vězeňské služby České republiky s tím, že Ústřední lékařská posudková komise Vězeňské služby České republiky zaslala protokol o jednání Ústřední lékařské posudkové komise Vězeňské služby ČR ze dne 21.8.2007, v jehož závěru je uvedeno, že v mezidobí mezi úrazem ze dne 4.4.2004 a operací ze dne 19.10.2006 žalobce neudával žádné výrazné subjektivní potíže s levým kolenním kloubem, hrál nohejbal (dne 10.9.2004 při hře upadl a pohmoždil si oblast bederní páteře), nelze tudíž jednoznačně vyloučit, že při této činnosti nedošlo v uvedeném mezidobí k novému poranění levého kolenního kloubu. Jednoznačnou odpověď by musel dát soudní znalec z oboru zdravotnictví, odvětví ortopedie – traumatologie. Následně pak žalovaný uzavřel, že podle ustanovení § 14

odst. 1 NGR č. 28/2003 a v souladu se stanoviskem ředitele Věznice Pardubice zaměstnanec, který se domáhá náhrady škody způsobené v souvislosti s plněním pracovních úkolů, musí prokázat, že mu škoda vznikla, její výši a příčinnou souvislost mezi vznikem škody a jednáním Vězeňské služby. Takovýto jednoznačný důkaz žalobce nepředložil.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Podle ustanovení § 100 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. bezpečnostní sbor odpovídá příslušníkovi za škodu způsobenou služebním úrazem.

Podle ustanovení § 101 zákona č. 361/2003 Sb. příslušník, který utrpěl služební úraz nebo u něhož byla zjištěna nemoc z povolání, má nárok na

- a) náhradu za ztrátu na služebním příjmu,
- b) náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění,
- c) náhradu účelně vynaložených nákladů spojených s léčením,
- d) jednorázové odškodnění,
- e) náhradu věcné škody.

Žalobce namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanovením § 180 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného stavu věci a vzhledem k tomu, že byl na danou věc aplikován podzákoný předpis (nařízení generální ředitelky Vězeňské služby České republiky č. 28/2003), který je se shora citovaným ustanovením uvedeného zákona v rozporu, spočívá napadené rozhodnutí též na nesprávném právním posouzení. Tyto námitky shledal soud jako důvodné.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žádost žalobce o poskytnutí náhrad podle § 101 písm. a), b), c) zákona č. 361/2003 Sb. byla zamítnuta s odkazem na ustanovení § 14 odst. 1 nařízení generální ředitelky Vězeňské služby České republiky č. 28/2003 (dále jen NGR č. 28/2003), dle kterého musí zaměstnanec, který se domáhá náhrady škody způsobené v souvislosti s plněním pracovních úkolů, prokázat, že mu škoda vznikla, její výši a příčinnou souvislost mezi vznikem škody a jednáním Vězeňské služby. Žalovaný dospěl k závěru, že se žalobci nepodařilo prokázat souvislost mezi operací ze dne 19.10.2006 a služebním úrazem ze dne 4.4.2004.

Na tomto místě je třeba uvést, že NGR č. 28/2003 bylo vydáno podle článku 9 písm. e) NMS č. 1/2002, kterým se vydává organizační řád Vězeňské služby České republiky (ke dni vydání napadeného rozhodnutí nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 64/2007), tedy na základě vnitroslužebního předpisu. Postup, dle kterého by vnitřní norma opravňovala k vydání další vnitřní normy, je nepřipustný. K takovému postupu je dle názoru soudu třeba zákonného zmocnění. Ustanovení § 14 odst. 1 NGR č. 28/2003 je dle názoru soudu v rozporu s ustanovením § 180 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., podle kterého je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tedy žalovaný rozhodoval podle ustanovení § 14 odst. 1 NGR č. 28/2003, postupoval nesprávně. Jeho povinností bylo postupovat podle § 180 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se v něm žalovaný omezil

pouze na konstatování dokladů, které žalobce v řízení před prvostupňovým služebním funkcionářem a v rámci odvolacího řízení předložil, a dokladů pořízených přímo služebním funkcionářem, aniž by uvedl, jaká skutková zjištění z nich učinil a jak je ve vztahu k nim hodnotil. To, že se jednalo o podklady neúplné, vyplývá ze závěru Ústřední lékařské posudkové komise Vězeňské služby České republiky vysloveného v protokolu o jednání ze dne 21.8.2007, podle kterého by jednoznačnou odpověď na otázku existence příčinné souvislosti mezi operací žalobce ze dne 19.10.2006 a služebním úrazem ze dne 4.4.2004, mohl dát soudní znalec z oboru zdravotnictví, odvětví ortopedie – traumatologie. Namísto toho, aby si žalovaný potřebné podklady pro náležité zjištění skutkového stavu v daném případě opatřil sám, uzavřel, že to byl žalobce, který neunesl důkazní břemeno a existenci příčinné souvislosti neprokázal. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný při svém rozhodování nepostupoval v souladu s ustanovením § 180 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. a napadené rozhodnutí tak bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

Navrhoval-li žalovaný provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví ortopedie – traumatologie, k tomu je třeba uvést, že soud k doplnění řízení tímto důkazem nepřistoupil, neboť by tím nahrazoval rozhodovací činnost služebního funkcionáře. Dospěje-li žalovaný v dalším řízení k závěru, že je provedení takového důkazu pro náležité zjištění skutkového stavu třeba, bude na něm, aby tento důkaz provedl a vyhodnotil sám.

Z důvodů shora uvedených soud podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Žalovaný je právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a dále náklady odměny zástupkyně žalobce Mgr. Jany Hladíkové, advokátky, a její hotové výdaje. Mimosmluvní odměna činí 6.300,- Kč za 3 úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby, účast u jednání soudu dne 23.3.2010) po 2.100,- Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právní zástupkyně ve výši 900,- Kč za 3 úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Dále byla žalobci a jeho právní zástupkyni přiznána náhrada jízdních výdajů. Žalobci za cestu vlakem z Pardubic do Prahy a zpět v částce 243,- Kč a právní zástupkyni žalobce za cestu osobním automobilem tovární značky Seat Alhambra, SPZ xxx z Pardubic do Prahy a zpět, celkem 250 km, tj. základní náhrada za použití motorového vozidla v částce 975,- Kč podle ustanovení § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 1 písm. b) vyhlášky č. 462/2009 Sb., náhrada za spotřebované pohonné hmoty v částce 480,- Kč podle ustanovení § 158 odst. 2 téhož zákona ve spojení s ustanovením § 4 písm. d) vyhlášky č. 462/2009 Sb. a dále náhrada za promeškaný čas za 8 půlhodin po 100,- Kč podle ustanovení § 14 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupkyně žalobce je advokátka, která doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tato povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 20 %. Částka daně činí 1.440,- Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tedy činí 13.138,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek stanovených v

§ 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku prostřednictvím Městského soudu v Praze. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 23.března 2010

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová